

7de Møde.

Lirsdagen d. 22. Marts.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Ifølge Dagsordenen fortsættes den 1ste Behandling af Sagen om det kongelige Budskab angaaende Arvefølgen. Jeg skal først give Ordet til Folkethingsmanden for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds.

B. Scholer: Jeg veed ikke, om det er gaaet Andre, som det er gaaet mig, at de have faaet et forskjelligt Indtryk af det kongelige Budskab hver Gang, Premierministeren har talt (Hør!). Den Dag, da han forelagde Budskabet, da fik jeg Indtrykket af den pure og ubetingede Anvendelse af en absolut europæisk Nødvendighed. Jeg veed ikke, om Andre have faaet samme Indtryk (En Stemme: Nei!). Da han aabnede Discusstionen om Budskabet, da fik jeg Indtrykket af, at det er en Conseqvent af den moderne Heelstatspolitik. Da han endelig igaar udtalte sig, fik jeg Indtrykket af, at det var et frit dansk Nyttighedshensyn, som havde bevæget Ministeriet til at fremlægge Budskabet paa den Maade, hvorpaa det er fremlagt (Hør!), en fri dansk Nyttighed, som skulde tjene os til at underkue de separatistiske Tendenser og det efter den høitærede Premierministers senere Svar til en Forespørgsel, som af Folkethingsmanden for Hjerding (Schjern) blev gjort til ham, ved at udelukke de augustenburgske cognatistiske Fordringer. Der er vel Ingen, der kan undre sig over den Bøielighed og Bevægelighed, hvormed Premierministeren har behandlet denne, som enhver Sag. Det har heller ikke undret mig; thi jeg har ved flere Leiligheder bemærket, at vort Januarministerium har en vis Januscharakter, saa at det efter Tid og Leilighed og efter Sagens Bessaffenhed kan vende forskjellige Ansigter til, saa at det snart kan vise det mørkeste europæiske Nødvendighedsansigt og til en anden Tid kan vise det meest smilende

bondevenlige Ansigt (Hør! Gysfen), ja, i en Sag efter Tid og Omstændigheder kan fremtræde med den moderne confuse Heelstatsmine, hvormed det siger os, at Alt fra Dresund til Elben er Gæt og det Samme uden Forskjel (Stemmer: Saa?), og til en anden Tid kan fremtræde med en statsføndrende Mine, saa at det siger os: Alt, hvad der ligger sønden for Kongeaen, det er Jer uvedkommende. Det har altsaa slet ikke undret mig. Jeg skal nu tillade mig at gjenneengaae disse forskjelligte Phafer, som Ministeriet i disse Dage har vist, ved at begynde med det Sidste, nemlig med det frie danske Nyttighedshensyn, som har bevæget Ministeriet til at fremlægge Budskabet i den Form, hvori det er kommet, nemlig med Ophevelsen af Kongelovens Arvefølge. Den høitærede Premierminister udtalte igaar, at Nyttighedshensynet var at underkue de separatistiske Bestræbelser i Hertugdømmerne og udelukke de augustenburgske cognatistiske Fordringer. Det har forundret mig, at man vilde tale om disse Fordringer, der efter al menneskelig Beregning ligge saa fjern, saa langt ude i en fjern Fremtid, — thi denne vildtydske Theori om, at Augustenborgerne kunne træde ind efter Frederik den 6tes Døtre, og at deres Tiltrædelse vilde berøe paa, hvorvidt Prindsesse Charlotte overlevede hendes opviede Broder og vor gode Konge, denne vildtydske Theorie vil den ærede dygtige Statsretslærer, som har nævnt den, dog vel ikke tillægge den allerringeste Betydning. De separatistiske Bestræbelser i Hertugdømmerne knyttede sig aldeles ikke til de cognatistiske Fordringer, men til den yngre kongelige Linies agnatistiske Pretentioner og disse agnatistiske Pretentioner ere jo aldeles ikke tilfidsatte derved, at man ophæver Kongelovens Arvefølge. Nei, tværtimod, da først giver man dem Vægt. Saa snart man forlader den Grund, hvorpaa salig Kong Christian den 8de stod i sit aabne Brev af 8de Juli 1846, da er det først, man giver den yngre kongelige Linies agnatistiske Fordringer Betydning.